

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/18/2014
Identifikačné číslo spisu:	5013200045
Dátum vydania rozhodnutia:	25.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5013200045.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: C.. E. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. č. XX/XX, F., prechodne bytom L. č. XX, K., zast.: Mgr. Martinom Alušicom, advokátom so sídlom Advokátskej kancelárie Baničné č. 865/3, 034 01 Ružomberok, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (pôv. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, Krajský dopravný inšpektorát) so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v priestupkovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 18. februára 2014 č. k. 20S/9/2013-56, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 18. februára 2014 č. k. 20S/9/2013-56 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. V zmysle článku VII. zákona č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa s účinnosťou odo dňa 01. januára 2013 zmenil text ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších zákonov tak, že za prvú vetu boli vložené nasledujúce nové vety:

„Minister môže určiť, ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Za útvar Policajného zboru koná pred súdom riaditeľ útvaru alebo ním poverený policajt alebo zamestnanec.“

Následne bolo na Najvyšší súd doručené rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o zrušení rozpočtových organizácií č. p. SLV-PS-1120/2012, ktoré podpísal Podpredseda vlády a minister vnútra SR dňa 12.12.2012. Medzi uvedenými krajskými riaditeľstvami policajného zboru bol uvedený aj

žalovaný. S odkazom na ustanovenie § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa ďalej v rozhodnutí konštatovalo, že práva a povinnosti, t. j. aj procesného charakteru, zrušených rozpočtových organizácií prechádzajú dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. S prihliadnutím na hore citované ustanovenie § 4 ods. 2 zák. č. 171/1993 Z. z. a to, že Najvyšší súd nemá vedomosť, že by bol minister v tomto zmysle takto rozhodol, tak na základe nižšie citovaných právnych noriem má Najvyšší súd preukázané, že do procesného postavenia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline nastúpilo z titulu zákonných zmien Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Preto bude s týmto procesným nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho procesného nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka, vrátane aj výrokovej časti súdneho rozhodnutia pri identifikácii napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 19 O.s.p. spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

2. Rozhodnutím č. p.: KRPZ-ZA-KDI-SK-103/2012 o odvolaní zo dňa 13.11.2012 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ príloha č. 50 administratívneho spisu) žalovaný ako odvolací orgán v priestupkovom konaní podľa § 58 ods. 1 a § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiline č.: ORP-P-312/ODI-2012-II zo 16.07.2012 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“, resp. „prvostupňový orgán“), ktorým bola žalobcovi podľa § 22 ods. 2 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len na účely rozsudku „zák. č. 372/1990 Zb.“) uložená sankcia

- pokuta vo výške 400,- € a súbežne

- zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 18 mesiacov,

nakoľko sa dopustil priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b) a g) zák. č. 372/1990 Zb.

Podľa § 22 ods. 1 písm. b) a g) zák. č. 372/1990 Zb. v znení relevantnom pre prejednávanú vec priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto

b) ako vodič vozidla, ktorý sa zúčastnil na dopravnej nehode, bezodkladne nezastavil vozidlo, nezdržal sa požitia alkoholu alebo inej návykovej látky po nehode v čase, keď by to bolo na ujmu zistenia, či pred jazdou alebo počas jazdy požil alkohol alebo inú návykovú látku, alebo nezotrval na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta alebo sa na toto miesto bezodkladne nevrátil po poskytnutí alebo privolaní pomoci, alebo po ohlásení dopravnej nehody,

g) poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda.

3. Pri svojom rozhodnutí žalovaný vychádzal zo skutkového stavu, že žalobca ako obvinený z priestupku dňa 23.04.2012 v čase okolo 06:35 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. V. XXXD, ev. č. P. J. (ďalej na účely rozsudku len „vozidlo žalobcu“) po ulici Jesenského v obci Žilina, kde pri budove spoločnosti Doprastav pri cúvaní z parkoviska smerom od budovy Doprastavu nevenoval dostatočnú pozornosť vedeniu vozidla, následkom čoho zadnou časťou vozidla narazil osobného motorového vozidla zn. M. E. ev. č. K., ktoré na uvedenej ulici zaparkovala C.. F. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. (ďalej na účely rozsudku len „vozidlo poškodené“, resp. „poškodená“).

Žalobca po dopravnej nehode bezodkladne svoje vozidlo nezastavil, nezotrval na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta, ani nehodu neohlásil policajtovi, nezdržal sa konania, ktoré bolo na ujmu vyšetrovania dopravnej nehody a vozidlo premiestnil a taktiež bezodkladne po dopravnej nehode neupovedomil osobu o hmotnej škode. Pri dopravnej nehode nedošlo k zraneniu osôb.

4. Týmto svojim konaním mal podľa prvostupňového orgánu porušiť § 4 ods. 1 písm. c), § 65 písm. a), § 66 ods. 2 písm. a), d), e), i) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 8/2009 Z. z.“) a bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. b) a g) zák. č. 372/1990 Zb.

V odôvodnení prvostupňový orgán uviedol, že pri zisťovaní skutkového stavu vychádzal zo svedeckých výpovedí svedkov pána U. V. a pani L. G. a taktiež ďalších dôkazov, z výpovede poškodenej, žalobcu, fotodokumentácie, záznamu o dopravnej nehode, zápisnice z obhliadky motorového vozidla, z lustrácie v informačnom systéme Policajného zboru a evidenčnej karty žalobcu.

5. K výške uloženej sankcie uviedol, že žalobcovi bola sankcia uložená v spodnej hranici max. sadzby, akú zákon umožňuje. Výška sankcie zodpovedá rozsahu zavinenia a bude mať dostatočne výchovný vplyv.

Pri určovaní sankcie správny orgán bral do úvahy i tú skutočnosť, že obvinený od vydania vodičského preukazu za priestupok proti bezpečnosti cestnej premávky bol len jedenkrát postihnutý v r. 2009, čo správny orgán bral ako poľahčujúcu okolnosť. Ďalej správny orgán bral do úvahy pohnútky a osobu páchatela, keď vodič ako účastník cestnej premávky nedbal na povinnosť vyplývajúcu zo zákona, nereguloval svoje správanie v zmysle pravidiel ustanovených zákonom, podľa ktorých sú povinné riadiť sa všetky osoby pri užívaní pozemných komunikácií, čím spáchal dopravný priestupok závažným spôsobom v zmysle § 137 ods. 2 písm. c) zák. č. 8/2009 Z. z.

6. Žalovaný sa stotožnil so skutkovým stavom tak, ako bol zistený prvostupňovým orgánom, a poukázal na svedecké výpovede, ktoré priamo potvrdili skutok tak, ako bol uvedený vo výrokovej časti rozhodnutia prvostupňového orgánu.

Z fotodokumentácie taktiež vyplýva, že na vozidle poškodenej zostala viditeľná preliačina, a preto nie je možné, aby vodič nevedel, že došlo ku kontaktu medzi vozidlami, ktorý kontakt vodič motorového vozidla nielenže počuje, ale aj cíti.

7. Čo sa týka hodnotenia kolíznej udalosti medzi vozidlami poškodenej a žalobcu, tak táto by mala charakter škodovej udalosti, ak by si žalobca splnil povinnosti, ktoré mu zák. č. 8/2009 Z. z. ukladá. Nakoľko si však tieto povinnosti stanovené v § 4 ods. 1 písm. c), § 65 písm. a), § 66 ods. 2 písm. a), d, e) a i) zák. č. 8/2009 Z. z. nesplnil, bola škodová udalosť klasifikovaná ako dopravná nehoda s poukazom na § 64 ods. 2 písm. a) citovaného zákona.

Zo svedeckých výpovedí žalovanému vyplynulo, že konaním žalobcu po narazení do vozidla poškodenej, t. j. že z miesta odišiel bez zastavenia a bez oznámenia dopravnej nehody policajtovi porušil hore uvedené ustanovenia. Týmto svojim konaním podľa žalovaného naplnil skutkové podstaty priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. b) a g) zák. č. 372/1990 Zb.

8. K námietkam žalobcu uvedených v administratívnom odvolaní žalovaný uviedol, že žalobca si vo svojich vyjadreniach protirečí. Na jednej strane tvrdí, že po celú dobu cúvania svojho vozidla sledoval priestor za vozidlom v spätnom zrkadle a na druhej strane pripúšťa, že pri tomto cúvacom manévri mohol zachytiť pravou časťou zadného nárazníka svojho vozidla predný blatník pozdĺžne zaparkovaného osobného motorového vozidla.

Žalovaný považoval vykonanie navrhnutých dôkazov opätovným vypočutím svedkov pána C.. V. a pani L. G. na okolnosti, akým spôsobom žalobcu upozorňoval menovaný pán C.. V. na stret jeho vozidla s vozidlom poškodenej a aj na ďalšie okolnosti ohľadne zisťovania, akým spôsobom vykonával žalobca cúvací manéver (rýchlosť jeho vozidla, akú činnosť pri tom vykonával, či mal otvorené okienko atď.) za neopodstatnené.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

9. Proti tomuto rozhodnutiu podal dňa 23.01.2013 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobu na Krajský súd v Žiline.

10. V žalobných bodoch opätovne zopakoval svoj nesúhlas s možnosťou, aby pri vzájomnom kontakte medzi vozidlami vodič vždy musel vedieť, že došlo ku kontaktu medzi vozidlami. Žalobca túto možnosť iba pripustil vzhľadom na predložené dôkazy, nie vzhľadom na tú skutočnosť, že sa nemal venovať dostatočne vedeniu vozidla. V súvislosti s uvedeným sa bránil, že nakoľko žalobca nevedel o tej

skutočnosti, tak ani nemohol bezodkladne takúto osobu upovedomiť o škode a oznámiť jej osobné údaje. Ďalej namietal nevykonanie dokazovania dôkaznými prostriedkami, ktoré navrhoval žalobca v odvolaní, ako aj vyhodnotenie uvedenej kolíznej situácie ako dopravnej nehody.

11. Poslednou námietkou bolo, že sankcie uložené prvostupňovým rozhodnutím, aj keď to umožňuje zákon, sú absolútne neadekvátne jeho konaniu a zavineniu a už vôbec nemôžu mať výchovný charakter (vzhľadom na spôsobený následok, ktorého sa mal dopustiť svojou nedbanlivosťou).

12. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 02.04.2013. Predovšetkým poukázal na to, že na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie. Vzhľadom na uvedené skutočnosti námietku žalobcu, že si nie je vedomý toho, že by spôsobil dopravnú nehodu tak, ako je popísaná vo výrokovej časti rozhodnutia, považuje za irelevantnú.

Navrhol, aby krajský súd žalobu zamietol.

B)

13. Krajský súd v Žiline ako súd prvého stupňa preskúmal vec podľa § 247 a nasl. O.s.p. a v medziach podanej žaloby (§ 250j ods. 1 O.s.p.), pričom zistil, že napadnuté rozhodnutie je zákonné a preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol z nasledujúcich dôvodov.

14. Krajský súd s poukazom na ustanovenia § 247 ods. 1 O.s.p, § 4 ods. 1 písm. c), § 64 ods. 2 písm. a) a odsek 3, § 65 písm. a), § 66 ods. 2 písm. a), d), e) a i) a odsek 6, § 137 ods. 1 a odsek 2 písm. c) zák. č. 8/2009 Z.z., § 22 ods. 1 písm. b) a g) a odsek 2 písm. a) ako aj § 3, § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 372/1990 Zb. preskúmal vyhodnotenie vedomosti žalobcu o kontakte jeho vozidla s vozidlom poškodenej. Krajský súd vyhodnotil námietky žalobcu ako irelevantné, nakoľko na jeho postoj k následkom jeho konania sa vzťahuje ustanovenie § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 372/1990 Zb. týkajúce sa nevedomej nedbanlivosti.

Podľa názoru krajského súdu táto podmienka v plnom v rozsahu splnená bola. Žalobca mal a mohol vedieť, že na ceste, na ktorú svojím osobným motorovým vozidlom cúval a na ktorej sú pozdĺžne zaparkované vozidlá, môže dôjsť k ich poškodeniu v prípade, ak nebude venovať dostatočnú pozornosť cúvaciemu manévru. V uvedenej lokalite pravidelne a bežne parkujú motorové vozidlá zaparkované pozdĺžne, čo žalobcovi z titulu jeho prechodného pobytu muselo byť dobre známe. Preto z okolností daného prípadu nepochybne pre krajský súd vyplýva, že žalobca mal a mohol vedieť, že na ceste, na ktorú cúval, sa môžu nachádzať a aj sa nachádzajú pozdĺžne zaparkované vozidlá a preto túto skutočnosť mohol predvídať.

15. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/256/2011, podľa ktorého pri zavinení z nevedomej nedbanlivosti je zodpovednosť fyzickej osoby založená na povinnosti tejto osoby predvídať určité skutočnosti, a preto sa od nej vyžaduje určitá miera opatrnosti.

V danom prípade bola naplnená nielen objektívna stránka priestupku, ktorej naplnenie medzi účastníkmi ani nebolo sporné, ale aj subjektívna stránka tým, že žalobca sa nepostaral o to, aby pri jeho cúvanom manévri nepoškodil pozdĺžne zaparkované osobné motorové vozidlo, hoci mal a mohol predvídať, že toto vozidlo na tomto mieste zaparkované bude, keďže pri pravidelnom behu udalostí na tomto mieste sú bežne pozdĺžne zaparkované motorové vozidlá. Preto správne orgány jeho zavinenie vyhodnotili ako zavinenie z nedbanlivosti, konkrétne nevedomej nedbanlivosti.

16. Čo sa týka námietky, že pri strete týchto vozidiel nebol vydaný žiaden zvuk a žalobca ani necítil tento náraz, a polemiky žalobcu o tom, či sa stretol pri náraze plast a kov alebo kov a kov, táto je nepodstatná, pretože na právne posúdenie zavinenia žalobcu nemá žiaden vplyv to, či on sám subjektívne o tomto strete vedel alebo nie.

III.

Odvolanie žalobcu/stanoviská

17. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 17.03.2014 (č. l. 61) proti rozsudku krajského súdu žalobca v súlade s ustanovením § 205 O.s.p. uviedol nasledujúce dôvody odvolania:
krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nedostatočnému zisteniu skutkového stavu /§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p./ a
rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p./.

18. Následne odvolací súd v stručnosti rekapituluje odvolacie dôvody žalobcu:

- ako dôvod odvolania uvádza všetky argumenty uvedené v žalobe,
- krajský súd sa v rozsudku nevysporiadal s otázkou, či uvedené konanie je priestupkom v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. a či možno od žalobcu spravodlivo požadovať, aby postupoval v zmysle § 66 písm. a), d), e) a i) zák. č. 8/2009 Z. z., keď žalobca o vzniknutej škode ani nevedel,
- poukázal na povinnosť žalovaného v konaní o priestupkoch postupovať podľa Správneho poriadku, a v jeho medziach v zmysle základných zásad správneho konania (viď § 3 Správneho poriadku),
- zistenie úplného a presného stavu vecí s poukazom na judikaturu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžd/46/2011 z 01.08.2012 a sp. zn. 3Sžo 133/2010 z 08.02.2011 je základom pre vyslovenie priestupkovej zodpovednosti, pri ktorom bola uložená pokuta vo výške 400,- € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 18 mesiacov,
- pri nevedomej nedbanlivosti musí byť okrem nevedomosti súčasne daná i povinnosť a možnosť predvídať porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného zákonom,
- tiež namietol neprimeranosť uloženej sankcie,
- otázka, či daný skutok je možné definovať ako dopravnú nehodu v zmysle § 64 ods. 2 písm. a) zák. č. 8/2009 Z. z.,
- hypotéza právnej normy obsiahnutej v § 22 ods. 1 písm. b) nebola naplnená.

19. Záverom žalobca požadoval zmenu rozsudku krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie.

20. Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 08.04.2010 (č. l. 79) vyplýva, že
žalovaný zotrváva na svojich skorších vyjadreniach, ako aj na svojich názoroch podrobne uvedených v napadnutom rozhodnutí,
zdôraznil, že žalobca predmetnú dopravnú nehodu nespôsobil na parkovisku, ale na ceste, konkrétne na Jesenského ulici v Žiline,
k subjektívnej stránke priestupku uviedol, že aj z nedbanlivosti postačuje, že ten, kto ako vodič vozidla, ktorý sa zúčastnil na dopravnej nehode, bezodkladne nezastavil vozidlo, nezotrval na mieste dopravnej nehode až do príchodu policajta alebo sa na toto miesto bezodkladne nevrátil, na naplnenie skutkovej podstaty.

21. Záverom žalovaný požadoval potvrdiť napadnutý rozsudok krajského súdu.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p. a s prihliadnutím na skutočnosť, že preverovanie zákonnosti uloženej sankcie vyžaduje od správneho súdu konať v rámci úplnej jurisdikcie, tak takýto postup v odvolacom konaní senát vzhľadom na charakter napadnutého rozhodnutia nepovažoval za potrebný) a po verejnej porade senátu jednomyselne (§ 3

ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

23. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t. j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t. j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presviedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

24. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o nevyhovení žalobe a o jej zamietnutí, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a v takto vymedzenom rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

25. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) Najvyšší súd celkom zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je skutková otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva, konkrétne spor o hodnovernosť uvedomenia si dopravnej nehody a jej spôsobenie žalobcom pri cúvaní na komunikácii. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

26. Žalobca svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Najvyšší súd v súvislosti s uvedeným konštatuje, že pokiaľ dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr García Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nehospodárne.

27. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne

realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

28. V súvislosti s prejednávanou vecou tiež Najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že priestupkové konania v svojej podstate predstavujú tie správne konania, pri ktorých priestupkový orgán podľa osobitného zákona rozhoduje nielen o vine ale aj o uložení sankcie. Nakoľko však z obsahu odvolania nevyplýva argumentácia, ktorá by vytýkala odmietnutie úplnej jurisdikcie správnym súdom (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p.), Najvyšší súd ďalej správnosť výberu mechanizmu nápravy neposudzoval.

29. Vzhľadom na vyššie vyslovené názory a v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej skutkovej otázke.

30. Medzi účastníkmi nie je sporné, či sa žalobca v tvrdenom čase nachádzal na mieste určenom príslušníkmi policajného zboru (ulica Jesenského), ale svoje hlavné námietky žalobca smeruje k možnosti si byť vôbec vedomý spáchania skutku. V súvislosti s uvedeným krajský súd vychádzal pri svojej zamietajúcej argumentácii zo subjektívnej stránky skutkovej podstaty priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, kam má aj patriť priestupok, z ktorého spáchania bol žalobca uznaný vinným, zo všeobecne vymedzenej roviny zavinenia prostredníctvom § 3 zák. č. 372/1990 Zb., t. j. zo spáchania priestupku z nedbanlivosti, ktorej najnižšiu úroveň vymedzuje zákonodarca ako nevedomú nedbanlivosť prostredníctvom iného ustanovenia správneho práva.

Podľa § 3 zák. č. 372/1990 Zb. v znení relevantnom pre prejednávanú vec na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie.

Podľa § 4 zák. č. 372/1990 Zb. v citovanom znení priestupok je spáchaný z nedbanlivosti, ak páchatel'

a) vedel, že môže svojím konaním porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal na to, že tento záujem neporuší alebo neohrozí, alebo

b) nevedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, hoci to vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol.

31. Najvyšší súd vo svojej rozhodovacej činnosti neustále poukazuje na nutnosť dodržiavať zásadu právnej istoty (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky), t. j. že v obdobných veciach je možné sa od predchádzajúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu meritórne odchýliť iba, ak sa podstatne zmenili skutkové okolnosti a právny základ pre vyhlásenie súdneho rozhodnutia. Preto s princípom právnej istoty je tesne spojená kontinuita právnych názorov súdov na riešenie obdobných vecí.

Z uvedeného dôvodu sa Najvyšší súd aj v tejto veci stotožňuje s právnym názorom vysloveným konajúcim v obdobnej veci, a to prostredníctvom rozsudku Najvyššieho súdu zo dňa 22. marca 2011 sp. zn. 1Sžd/2/2010, podľa ktorého (konajúci senát cituje v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 7 O.s.p. v rozsahu relevantnom pre odôvodnenie svojich nižšie vyslovených záverov, v podrobnostiach je text rozsudku zverejnený na internetovej stránke Najvyššieho súdu):

„Z objektívnej stránky skutkovej podstaty priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky uvedeného v § 22 ods. 1 písm. b) zák. č. 372/1990 Zb. vyplýva, že sa postihuje konanie vodiča vozidla, ktorý sa zúčastnil na dopravnej nehode, keď bezodkladne nezastavil vozidlo alebo nezotrval na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta. Žalobca nepopiera, že by na mieste, kde sa mala udiať dopravná nehoda, nezastavil (toto mal vykonať z dôvodu, že mala nastúpiť jeho spolucestujúca), žalobca popiera, že nemá vedomosť o tom, že by sa zúčastnil na dopravnej nehode, a pri tejto svojej argumentácii vychádza z toho, že na jeho vozidle nebola vykonaná žiadna oprava a ani nevznikla žiadna škoda na vozidle firme A. v súvislosti s udalosťou z 08.07.2009 (viď priložené čestné prehlásenie).

V súvislosti s týmto postojom žalobcu k dopravnej nehode, ktorá sa mala v zmysle DVD záznamu mala stať, Najvyšší súd na tomto mieste zdôrazňuje význam subjektívnej stránky skutkovej podstaty priestupkov, ktorá je zachytená v ustanovení § 3 a 4 zák. č. 372/1990 Zb.

Najvyšší súd na základe hore opísaného skutkového stavu konštatuje, že správanie žalobcu obsahuje prvky, ktoré osvedčujú prítomnosť vedomej nedbanlivosti v jeho správaní (min. však nevedomú nedbanlivosť) podľa § 4 zák. č. 372/1990 Zb., nakoľko ako vodič vedel, že svojou rýchlou zmenou smeru jazdy môže spôsobiť kolíziu svojho vozidla s tam, v tom čase, zaparkovanými vozidlami, avšak bez primeraných dôvodov po obhliadke vozidiel sa spoľahol na to, že tento dôsledok jeho konaním nenastal, hoci v zmysle fotodokumentácie prvostupňového správneho orgánu poškodenie vozidla v tom čase bolo jasne viditeľné a v danom čase a na danom mieste bol celkom logicky predvídateľný záver (podozrenie), že toto poškodenie mohol žalobca spôsobiť svojím spôsobom jazdy.

Ak objektívne vzniknú pochybnosti (napríklad rýchlou zmenou smeru jazdy), že vodič mohol, hoci o tom nie je vnútorne presvedčený, poškodiť v blízkosti sa nachádzajúce vozidlá (tzv. možná dopravná nehoda), potom jediným legálnym spôsobom, ktorý by žalobcu z uvedeného podozrenia vyvinil, je zotrvanie na mieste možnej dopravnej nehody so splnením si povinnosti podľa § 66 ods. 2 písm. d) zák. č. 8/2009 Z. z. Iba toto je konanie, ktoré zákonodarcu u vodiča predpokladal v súvislosti s evidentnou alebo možnou dopravnou nehodou. Je potom vecou kompetentných orgánov policajného zboru, aby zistili, či tento vodič mohol poškodenie vozidla spôsobiť."

32. Najvyšší súd z priloženej fotodokumentácie v priestupkovom spise (str. 15 až 20) a zo zápisnice o ohliadke motorového vozidla (str. 25) zistil, že na poškodenom vozidle je viditeľné poškodenie karosérie nad ľavým predným kolesom. V zmysle výpovedí pána C.. U. V. a pani L. G. k poškodeniu karosérie malo dôjsť tým, že pri cúvaní vozidlo žalobcu narazilo zadným nárazníkom do predného ľavého blatníka odstaveného poškodeného vozidla. S týmto spojené tvrdenie žalobcu, že po celú dobu cúvania svojho vozidla sledoval priestor za vozidlom v spätných zrkadlách, je potom nelogické, lebo nezodpovedá výsledku cúvania.

V súlade s vyššie uvedenými právnymi názormi (viď bod č. 31) Najvyšší súd možný mechanizmus spôsobenia uvedeného poškodenia karosérie tak, ako to prezentoval žalovaný (str. 9 napadnutého rozhodnutia):

„.... na vozidle M. E. bol poškodený predný ľavý blatník, a to takým spôsobom, že na ňom ostala viditeľná preliačina, ktorá vznikla tlakom zadnej časti vozidla V. na ľavý blatník vozidla M. E.. Aj keď nárazník na zadnej časti vozidla V. je z pružného materiálu, tak preliačina kovovej časti ľavého blatníka vozidla M. E. vznikla potom, čo pružný materiál nárazníka vozidla V. už využil (spotreboval) svoju pružnosť, avšak tlak vozidla V. na kovový blatník vozidla M. E. stále pokračoval (tzn. vodič vozidla V. stále cúval) a následne spôsobil preliačinu na blatník vozidla M. E., ktorá nadobudla trváci charakter už aj potom, čo tlak vozidla V. prestal pôsobiť na blatník vozidla M. E.. Z uvedeného vyplýva, že C.. E. P. si musel uvedomovať, že pri cúvaní narazil do nejakej prekážky, v danom prípade do parkujúceho vozidla M. E., a to vzhľadom na povinnosť vodiča vozidla mať vozidlo po celý čas jeho vedenia pod kontrolou".

označuje ako hodnoverný, pričom žalobca nepredložil žiadne relevantné dôkazné prostriedky, ktoré by takto dedukovaný skutkový priebeh nárazu vozidla žalobcu do poškodeného vozidla spochybnil.

33. Už takto opísaný mechanizmus poškodenia karosérie je spôsobilý založiť zavinenie žalobcu ako vodiča vozidla za poškodenie za ním stojaceho iného vozidla. Navyše, keď žalobca cúval bez asistencie

plne spôsobilej a poučenej osoby, tak touto svojou činnosťou jednoznačne žalobca deklaroval, že mal náležitý rozhľad a prehľad o cestnej situácii za jeho cúvajúcim vozidlom, a to aj napríklad prostredníctvom výhľadu cez spätné zrkadlá svojho vozidla. V spojitosti s vyššie uvedenou výpoveďou pána C. U. V. a pani L. G. Najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že žalobca naplnil svojim nedbanlivostným konaním naplnil skutkovú podstatu priestupku, ktorá je mu kladená za vinu.

Žalobcom citované rozsudky Najvyššieho súdu sa za tejto situácie na jeho obranu nedajú využiť. Tiež je celkom irelevantné zisťovanie, či žalobca mohol byť na náraz upovedomený napríklad zvukom cez otvorené okienko vodiča alebo inými signálmi. Preto sa aj Najvyšší súd nemohol stotožniť s argumentáciou žalobcu, že skutkový stav v jeho veci bol nezistený nedostatočne.

V.

34. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie žalovaného má v zmysle žalobných námietok všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v súlade s § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca vykonal skutok, ktorý je mu kladený v priestupkovom konaní za vinu.

Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

35. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného, ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 1Sžd/2/2010, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

36. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo však v prejednáwanej situácii nenastalo.

37. Najvyšší súd v prejednáwanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), a hoci išlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava priestupkového konania je spojená s rozhodnutím o sankcii), tak v konaní nevznikla v súlade s uvedeným ustanovením požiadavka vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

38. V prejednáwanej veci Najvyšší súd v oblasti ukladania alebo rušenia súdnych poplatkov v zmysle § 12 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nevyužil svoje oprávnenie. Podľa § 12 ods. 1 veta druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch je odvolací súd oprávnený rozhodnúť vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde.

Túto svoju právomoc Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd nevyužil, a tým dochádza k zákonnej delegácii na krajský súd, aby o súdnom poplatku, ak vôbec poplatková povinnosť v prejednávanej veci vznikla, za odvolacie konanie rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu **n i e j e** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).